

λόγως τοῦ κλίματος, παρ' ἡμῖν ἐνεργεῖται διὰ τῆς κοσιᾶς καὶ τοῦ δρεπάνου, ἐν Εὐρώπῃ ὅμως, ἔνθα πᾶσα διὰ τῶν χειρῶν ἐργασία ἀντικατέστη διὰ μηχανῶν αἵτινες ἀναπληροῦσι τὰς χεῖρας καὶ ἀντικαθιστῶσι τὰ ζῶα, ὁ θερισμὸς ἐνεργεῖται διὰ θεριστικῶν ἐπὶ τούτῳ ἐπινοηθεισῶν μηχανῶν, τῇ ἐνεργείᾳ τῶν ὀπείων ὁ θερισμὸς γίνεται τελειότερος καὶ εἰς ὀλιγώτερον χρόνον, ὥς τοῦτο βεβαιοῦται ὑπὸ εἰδημόνων καθ' οὓς σταχυοφόρος ἑκτασις 25—30 στρεμμάτων θερίζεται ἐντὸς ἡμέρας ἐνῶ διὰ τῆς Κοσιᾶς καὶ τοῦ Δρεπάνου εἰς μακρότερον χρόνον.

Πρῶτος δὲ ὁ Σκῶτος Patrick Bell τὸ 1828 ἐφεῦρε πρακτικὴν θεριστικὴν μηχανήν, συρομένην διὰ ζώων, ἥτις διὰ μηχανισμοῦ συνδυσασμένου πρὸς τοὺς τροχοὺς ἔθετε εἰς ταλαντευομένην κίνησιν σειρὰν μαχαίρων προσηρτημένων ἐπὶ ὀριζοντίου μοχλοῦ κειμένου ἔμπροσθεν τῆς μηχανῆς.

Τῷ 1831 ὁ Ἀμερικανὸς Mac Gormick ἀντικατέστησε τὰς μαχαίρας διὰ πρίνονος κινουμένου ταχύτατα καὶ συρομένου ἐπὶ ὀριζοντίου μοχλοῦ ὠπλισμένου με' ὀδόντας κατὰ τὸν μηχανισμόν τοῦτον οἱ στάχεις συλλαμβάνονται ὑπὸ τῶν ὀδόντων τοῦ μοχλοῦ καὶ κόπτονται διὰ τοῦ πρίνονος.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ πρίων ἦν τοποθετημένος ἐπὶ τοῦ πλευροῦ δὲν ἦτο πλέον ἀνάγκη ἢ μηχανὴ νὰ ὠθῇται πρὸς τὰ ἔμπρός, ἀλλ' ἐσύρετο κατὰ τὸν κοινὸν τρόπον. Οἱ ἀποκοπτόμενοι στάχεις ἐπιπτον ὀπισθεν, εἰς δὲ ἐργάτης συνήθροισεν αὐτὰς εἰς μικρὰ δέματα. Τεθείσης οὕτω τῆς ἀρχῆς, διάφοροι ἐπεδόθησαν εἰς τὰς τελειοποιήσεις αὐτῆς, ὅφ' ἅς, καίτοι μικροῦ λόγου ἀξίας, ἕως τοῦ 1855 ἡ μηχανὴ αὕτη ἐνῆργει μέχρι τῆς ἐποχῆς ταύτης· διάφοροι δ' αὐτῆς παραλλαγὰι ἐξετέθησαν ἐν τῇ ἐκθέσει τῶν Παρισίων τοῦ 1855, πλείότεραι δὲ ἐν τῇ κατὰ τὸ 1860 διεθνεῖ ἀγροτικῇ συνόδῳ.

Ἡ ἐκθεσις τοῦ 1867 ἐπέδειξε τεραστίαν προόδον· πρῶτον ὁ σιδηρὸς ἀντικατέστησε τὴν ξυλείαν ἐν τῇ κατασκευῇ αὐτῶν, καὶ οὕτως ἐγένοντο ἐλαφρότεροι καὶ στερεώτεροι· δεύτερον ἡ ἐργασία τοῦ περισυνάγοντος τοὺς κοπτομένους στάχεις εἰς δέματα ἐργάτου κατέστη περιττή, καθ' ὅσον αὕτη ἡ μηχανὴ ἀποθέτει ὀπισθεν τῆς αὐτοῦς διὰ μηχανισμοῦ εἰς τοιαῦτα. Τοῦτο δὲ ἀκριβῶς ἦτο ὁ κυριώτερος νεωτερισμὸς τῆς ἐκθέσεως τοῦ 1867. Ἐν τούτοις ἡ κατὰ τὸ 1878 ἐν Παρίσις ἐκθεσις ἐπεδείξατο ἔτι μεγαλειτέραν ἐφεύρεσιν. Διὰ τῶν εἰς αὐτὴν ἐκθετομένων μηχανῶν, οὐ μόνον οἱ στάχεις σχηματίζονται εἰς δέματα ἀλλὰ ταῦτα διὰ μηχανήματος καὶ περιδένονται· κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπον· δύο βραχίονες λαμβάνουν τὸ δέμα καὶ περισφίγγουσιν αὐτό, ἐνῶ ἐξ ἑτέρου μέρους ἐξέρχεται σιδηροῦν σύρμα πᾶσι αὐτοῦ, κατόπιν δὲ ἕτερος μηχανισμὸς δένει αὐτὸ καὶ κόπτει τὸ σύρμα.

Ἐκτὸς ὅμως τούτων, ὁ περιφανὴς οἶκος τοῦ Mac Gormick πρὸ πολλοῦ ἐξέθεσε θεριστικὴν μηχανήν κινουμένην δι' ἀτμοῦ, ἥτις, ἀντὶ νὰ ἐναποθέτῃ τὸν σίτον ἐπὶ τῆς γῆς, ἀποθέτει αὐτὸν ἐπὶ ραβδόστικῆς μηχανῆς συμβαδίζουσας αὐτῇ, ἔνθα καθαρίζεται ἐκ τῶν σταχυῶν, εἰς τρόπον ὥστε λαμβάνεται παρ' αὐτῆς ἀμέσως σῖτος καθαρὸς, ὅπερ δύναται νὰ θεωρηθῇ τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς τέχνης.

Καὶ αἱ ἀτμοκίνητοι θεριστικαὶ μηχαναὶ παρέχουσι προφανεῖς οἰκονομίας ἀπέναντι τῆς διὰ τῆς χειρὸς ἐργασίας, καθ' ὅσον ἐνῶ δι' αὐτῶν ὁ θερισμὸς ἐκάστου ἑκταρίου στοιχίζει ἐν Γαλλίᾳ 8 φράγκα, ἢ διὰ τῆς χειρὸς ἐργασίας ἀνέρχεται εἰς 20, πολλάκις δὲ καὶ τὸ διπλάσιον· ἐκτὸς δὲ τούτου, ἡ ταχύτης τοῦ δι' αὐτῆς θερισμοῦ ἐξ ἧς ἐξαρτῶνται πολλάκις σπουδαιόταται περιστάσεις τῆς γεωργίας, δὲν παραβάλλεται κἂν πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην ἐργασίαν.

ΕΥΣΤ. ΠΟΝΗΡΟΠΟΥΛΟΣ

[Ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ ἐσχάτως ἐκδοθέντος ἀρίστου συγγράμματος Δοκίμιον Γεωργίας].

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Γ. ΙΑΚΩΒΑΤΟΣ

Ὁ ἀνὴρ, οὗ τὴν εἰκόνα παρέχομεν τοῖς ἀναγνώσταις ἡμῶν, καὶ οὗ κ' ἐκ τοῦ σύνεγγυς ἐσχομεν τὴν τιμὴν νὰ θαυμάσωμεν τὸν ὑπερφυᾶ χαρακτήρα, ζῶντος, γεννηθεὶς ἐν Ληξουρίῳ τῆς Κεφαλληνίας τῷ 1815, τυχὼν δ' ἐκπαιδεύσεως ἐκτάκτου, διεδραμάτισεν ἐπιφανὲς πρόσωπον μεταξὺ τῶν μελῶν τοῦ ῥίζοσπαστικοῦ κόμματος, τὰ μέγιστα, τὸ ἐπ' αὐτόν, συμβαλὼν εἰς τὴν πραγμάτωσιν τοῦ ὀνείρου τῆς Ἑπτανήσου, τὴν μετὰ τῆς μητρὸς Ἑλλάδος ἔνωσιν.

Γενόμενος μέλος τῆς γιγαντιαίας — ὡς αὐτὸς ἐν μεταγενεστέρῳ λόγῳ τοῦ τὴν ἀπεκάλεσεν — ἐνάτης Βουλῆς τῆς Ἰονίου Πολιτείας, ἐξ ἧς τὸ πρῶτον ἀνέθορεν ἡ ἐλευθερόφρων ῥίζοσπαστικὴ πλειάς, εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐξετιμήθη καὶ κατέλαβε διαπρεπῆ θέσιν μεταξὺ τῶν ἱκανωτέρων συναδέλφων τοῦ διὰ τὰς ποικίλας καὶ βαθεῖας γνώσεις τοῦ, τὴν εὐρεῖαν νομομάθειάν του, τὸ ἀδάμαστον πολιτικόν του θάρρος, μάλιστα δὲ διὰ τὴν ιδιόρρυθμον ῥητορικὴν τοῦ δεινότητα.

Ἐνσαρκωθέντος τοῦ ὀνείρου τῆς ἐνώσεως, ὁ Ἰακωβάτος ἦτον ἐκ τῶν πληρεξουσίων, οὓς ἡ Ἑπτανήσος ἀπέστειλεν εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις Β' Ἐθνικὴν συνέλευσιν τοῦ 1864. Οἱ λόγοι δέ, οὓς ἐξεφώνησε τότε ἐν διαφόροις ζητήμασιν, ἰδίᾳ δὲ ἐν τῷ Ἐκκλησιαστικῷ, συζητουμένων τῶν δύο πρώτων ἄρθρων τοῦ Συντάγματος, ἐστερεοποίησαν κ' ἐδικαίωσαν τὴν φήμην τοῦ ὡς διασήμου ῥήτορος, ἥτις εἶχε συστήσει αὐτόν, πρὶν ἢ ἔλθῃ ἐν Ἀθήναις. Ἡ ῥητορεία τοῦ ἦτο ιδιόρρυθμος, ἀλλόκοτος καὶ ἐξαλλος, ὡς καὶ ὁ χαρακτήρ του· κρᾶμα τουτέστι ἀδαμάντων μεγαλοφυίας, ὕψους αἰθερίου, ὑποδειγμάτων κάλλους ῥητορικοῦ καὶ ἐξ ἄλλου σπιλάδων χαμαιζήλων ιδιωτικῶν παθῶν, βωμολόχων ἐκφράσεων, παρακόπων ἰδεῶν καὶ τερατολογημάτων, σπιλάδων ὅμως σμικρυνομένων μέχρις ἀφανείας πρὸ τῆς ἐκθαμβούσης ῥητορικῆς ἄλλης δεινότητός του, ὡς ἀδυνατεῖ τῷμμα νὰ διακρίνῃ τὰς ἐπὶ τοῦ ἡλιακοῦ δίσκου κηλίδας· ἐκθαμβούμενον ὑπὸ τοῦ ἀπλέτου φωτοβολήματος τῶν ἀκτίνων αὐτοῦ. Τὸν λόγον τοῦ ἰδίως χαρακτηρίζουσιν ἀπαράμιλλος ἐτοιμολογία καὶ ἀνηλεὲς σαρκασμὸς, δι' ὧν ἀψησδόλου καυτηριάων τοὺς ἀντιπάλους αὐτοῦ.

Ἐν τῷ Ἐκκλησιαστικῷ ζητήματι, ὡς εἵπομεν, μετὰ τῆς συνήθους αὐτῷ δυνάμειος ὁμιλήσας τῇ 29 Ἰουλίου, ἐπάταξεν ἐρρωμένως τὸ αὐτοκέφαλον τῆς Ἑλληνικῆς ἐκκλησίας, θρυμματίσας διὰ τῆς λογικῆς τῶν ἐναντίων τὰ ἐπιχειρήματα. Ὑπολαμβάνων ὁ Ἰακωβάτος τὴν θρησκείαν τοῦ Ἑσταυρωμένου ὡς τὴν μόνην συνεκτικὴν δύναμιν μεταξὺ τοῦ ἐλευθέρου καὶ δουλεύοντος ἔτι ἑλληνισμοῦ, τοῦ κινδυνεύοντος ν' ἀποσυντεθῇ ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τῆς ἀενάου καὶ ὑπόου ἐργασίας ἀνθελληνικῶν δακτύλων, οὐ μόνον ἀπέστεργεν, ὡς ἀσύμφορον, τὴν ἀφομοίωσιν τῆς Ἰονίου Ἐκκλησίας πρὸς τὴν τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ καὶ ἡξίου τὴν ἀφομοίωσιν ταύτης, ἀποβαλλούσης τὸ αὐτοκέφαλον, πρὸς τὴν τῆς Ἰονίου, ἥτις ἐξηρτάτο ἀπὸ τοῦ Οἴκουμενικοῦ Πατριάρχου, ἵνα κραταιωθῇ διὰ τῆς Ἐκκλησίας ὁ ἑλληνισμός.

« Μόνον στοιχείον τοῦ ἔθνισμοῦ », ἔλεγεν ἐπὶ λέξει ἐν τῷ μνησθέντι λόγῳ του, « εἶνε ἡ θρησκεία, ἀφαιρουμένου τοῦ ὁποίου δὲν ὑπάρχει πλέον ἔθνος, δὲν ὑπάρχει πλέον γένος, δὲν ὑπάρχει πλέον δεσμός, δὲν ὑπάρχει πλέον οὐδὲν διὰ τὴν Ἑλλάδα. Καὶ ἐάν, ὁ μὴ γένοιτο, χριστιανοί, ἤθελεν ἀφαιρεθῇ ὁ χαρακτήρ τῆς θρησκείας ἀπὸ τὴν ἐθνότητα τῶν Ἑλλήνων ἄλλο δὲν βλέπω εἰμὴ Φράγκους, εἰμὴ Ἀλβανούς, εἰμὴ Βλάχους, εἰμὴ Ἀθιγγάνους καὶ Γύφτους, ὅχι ποτὲ Ἑλλήνας. Τοιαύτης οὐσίας, τοιούτου ἀποτελέσματος εἶνε ὁ χαρακτήρ, τὸν ὁποῖον ἡ θρησκεία ἐχάραξεν εἰς τὸ μέτωπον τοῦ Ἑλληνικοῦ γένους! Ἐν τίνι λόγῳ ἐγένετο ἡ ἐπανάστασις τοῦ 21; Ἐν τίνι λόγῳ ἐχύθησαν ποταμοὶ αἱμάτων; Ἐν τίνι λόγῳ ἐπανεστάτησαν καὶ τὰ μέρη ἐκεῖνα, τὰ ὅποια οὐδὲν κοινὸν ἔχουν μετὰ τῆς Ἑλλάδος; Καὶ οἱ Σέρβοι, καὶ οἱ Βλάχοι, καὶ οἱ Μολδαυοί, καὶ τὸ Μαυροβούνιον, καὶ ἡ Ἀσία, καὶ ἡ Αἴγυπτος, καὶ ὅπου προσκυνεῖται ὀρθοδόξως ὁ Σωτὴρ ἡμῶν ὁ Χριστός; Ὅχι βεβαίως διὰ καταγωγὴν, ὅχι δι' ἄλλον λόγον, ἀλλὰ μόνον διὰ τὴν διατήρησιν τῆς συνειδήσεως, ἀλλὰ μόνον διὰ τὴν θρησκείαν, τὴν ἐκκλησίαν. . . . Καὶ τοιαύτης οὐσης τῆς θρησκείας, τολμῶμεν ἡμεῖς νὰ φέρωμεν τὴν παραμικρὰν μεταβολήν, ὥστε ἀπὸ μεταβολῆς εἰς μεταβολήν, νὰ εὐρεθῶμεν μεμονωμένοι ἀπὸ ὅλον τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος καὶ ἀπὸ ὅλους τοὺς Ὀρθοδόξους χριστιανούς; Καὶ εἴθε, εἴθε νὰ ἦτο ἐλευθερωμένον ὅλον τὸ ἑλληνικὸν τὴν καταγωγὴν γένος. . . . νὰ περιορισθῶμεν εἰς τὴν κυρίως ἐκ καταγωγῆς ἐθνότητά μας. Ἀλλὰ δύναται Ἑλλήν καὶ πληρεξούσιος ἐν τῇ Ἐθνοσυνελεύσει νὰ εἴπῃ ποτὲ ὅτι τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος ἀπηλευθερώθη; Δὲν εἴμεθα τὸ τέταρτον, ἵνα μὴ εἴπω τὸ δέκατον, τοῦ Ἑλληνικοῦ γένους, καὶ ἐάν λοιπὸν θέλετε ἀπὸ μεταβολῆς εἰς μεταβολὴν ν' ἀπομονώσητε τὴν Ἑλλάδα, παραιτεῖτε καὶ μέλλον, παραιτεῖτε καὶ ἔθνος, παραιτεῖτε καὶ γένος, καὶ ἄλλο δὲν θὰ μείνωμεν εἰμὴ ὀλίγοι, ἐνσυχολούμενοι περὶ τὴν κοιλίαν καὶ τὰ ὑπὸ τὴν κοιλίαν».

Ὅτε δὲ ὁ κ. Καλλιγᾶς εἶπε μεταφορικῶς αὐτῷ ὁμιλοῦντι ἐκ δευτέρου ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος, ὅτι οἱ θέλοντες ν' ἀναπνεύσουν τὸν ἀέρα τῆς ἐλευθερίας ὀφείλουν ν' ἀναβῶσιν εἰς τὴν Ἀκρόπολιν τῶν Ἀθηνῶν, ἐξεσφενδόνισε κατὰ προσώπου τοῦ ἀντιπάλου του τάδε:

« Ἡ ἐκφρασις εἶνε ὠραία ἀλλ' ἡ ἰδέα εἶνε ψευδής. Ὁ χριστιανὸς δὲν ἔχει χρέος ν' ἀναβῇ εἰς τὴν Ἀκρόπολιν διὰ νὰ λάβῃ τὸ πνεῦμα καὶ τὴν αὔραν τῆς ἐλευθερίας· διότι αὐτὸ εἶνε ἀντικρὺς ἐναντίον τοῦ Εὐαγγελίου τὸ ὁποῖον κηρύττει, ὅτι, ὅπου πνεῦμα Κυρίου, ἐκεῖ ἐλευθερία. Ὅχι λοιπὸν εἰς τὴν Ἀκρόπολιν τὴν σημερινήν, ἀλλ' οὐδὲ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ὑπῆρξέ ποτε ἡ ἐλευθερία ἡ ἐθνικὴ καὶ ἡ θρησκευτικὴ, διότι τὸ πάλαι ὑπῆρχον ἐδῶ ἐν Ἑλλάδι, ὅπου τὴν σήμερον εἶθε ἐλεύθεροι, ὑπῆρχον 30,000 πολῖται καὶ 400,000 εἰλώτων δούλων, σκλάβων· καὶ ἂν σεῖς εἶθε ἐλεύθεροι, καὶ ἐγὼ μεθ' ὑμῶν, δὲν τὸ χρεωστῶ εἰς τὴν Ἀκρόπολιν τῶν Ἀθηνῶν, ἀλλ' εἰς τὴν Ἀκρόπολιν τῆς Σιών, ἀπὸ τὴν ὁποίαν προῆλθε τὸ πνεῦμα τῆς ἐλευθερίας ».

Ἐκτοτε ἐξηκολοῦθει πολιτευόμενος ὁ Ἰακωβάτος ἐν τῇ ἰδιαιτέρᾳ αὐτοῦ ἐπαρχίᾳ, ἐνθα ἀπερίγραπτον ἐξήσκει μετὰ τῶν δύο αὐτοῦ ἀδελφῶν γόητρον ἐπὶ εἰκοσιπενταετίαν ἐκλεγόμενος βουλευτὴς καὶ πληρεξούσιος. Ἐν τούτοις, ἐκτὸς τῶν οὐχὶ χαλαρῶν σχέσεων, ἃς ὁ παράδοξος ἀνὴρ εἶχε μετὰ τῆς πολιτικῆς, τῆς φιλοσοφίας, τῆς ἱστορίας καὶ τῆς θεολογίας, δὲν ἦτο διεζευγμένος ἀπὸ τῆς ποιήσεως, ἐξ ἧς ὅμως λίαν ὀψέ, μόλις κατὰ τὸ 1868 ἀπέκτησε τὸ πρῶτον καὶ ὕστατον τέκνον, τοὺς « Ἑλ-

ληνας καὶ Μουζικούς » ἀκριβὲς ἀντίγραφον τοῦ πατρὸς του.

Οἱ Ἑλλήνες καὶ Μουζικοὶ, ποίημα σατυρικόν, ἐπλαστουργήθησαν ἀκριβῶς κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν τοῦ ποιητοῦ των. Ἀλλόκοτοι τὸ τε ὕφος, τὸ τε μέτρον, τὴν τε γλῶσσαν, κυκεωνώδεις ἀλλόμενοι τῇδε κἀκεῖσε, βωμολόχοι, σκανδαλώδεις, συμφύροντες θεούς, θνητοὺς βασιλεῖς καὶ Βαλαωρίτας, ἀμφιβάλλομεν ἂν ἐν τοῖς φιλολογικοῖς χρονικοῖς τῆς Ὑψηλίου δύνανται ν' ἀνεύρωσιν ἀδελφὸν ἄλλο κ' ἐφάμιλλον αὐτῶν ποίημα. Καὶ εἰς ἐνδειξιν παραθέτομεν ὡς μικρὸν ἀπόσπασμα.

Ζήτω, Ζήτω, Ζήτω ὁ γάτος
Γεῶργος ὁ Ἰακωβάτος!
Ζήτω τρίς τοῦ βουλευτῆ!
Ζήτω καὶ τοῦ ποιητῆ!
Ποιητῆς ἀρχαῖκός,
Ποιητῆς ἀλκαϊκός,
Ποιητῆς ἀλμανικός,
Ἑλεγειοσαπφικός,
Καὶ ἀριστοφανικός.
Περσίουδεναιλικός,
Ἀριστοδαντικός,
Ποιητῆς κουρλανδικός,
Ποιητῆς μουζικικός.

Χαστουκία τοῦ Ὑπουργείου,
Χαστουκία καὶ τῆς Βουλῆς!
Χαστουκία τοῦ Νομαρχείου,
Χαστουκία τς' Ἐπισκοπῆς.

Ὁ Ἰακωβάτος ἀπέθανεν ἰδιωτεύων τῇ 21 Δεκεμβρίου 1882, ἐν τῇ γενεθλίᾳ αὐτοῦ πόλει, ἐν ἡλικίᾳ ἐτῶν 67. Καὶ εἶχε μὲν αὐτὸς ἐκλεγῆ βουλευτὴς καὶ κατὰ τὰς τελευταίας ἐκλογάς, ἀλλ' ἀποτυχόντων τῶν ἀδελφῶν του, παρητήθη καὶ αὐτός, μὴ δυνάμενος ν' ἀποχωρισθῇ τῆς ὁμοουσίᾳ καὶ ἀδιαίρετου ἀδελφικῆς τριάδος.

Ἀπέθανε καὶ ἐτάφη, ὅπως καὶ ἐζησε· συνεπῆς πρὸς αὐτόν, ἦτοι παραδόξως.

Χριστιανὸς νενύματι μόνον, οὐχὶ δὲ καὶ τύποις, ἐτέθη νεκρὸς ἐντὸς σινδόνος καὶ ἀνευ ἱερῶν, ἀνευ ψαλμῶν, ἀνευ ἐξαπτερυγῶν, ἤχθη καὶ ἀπετέθη ἐν τῷ μνήματι ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν του, ἀπαγγελλόντων τὸ « Χριστὸς ἀνέστη ».

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΕΙΟΝ Β. Ν. ΒΟΥΛΓΑΡΕΩΣ

Ὅλιγιστοὶ ἴσως ἐκ τῶν δημοσιογραφούντων παρακολουθοῦσι τὰς ἐκάστοτε γιγνομένας ἐξετάσεις τῆς τε μέσης καὶ κατωτάτης ἐκπαιδεύσεως καὶ οὗτοι περιοριζόμενοι ἐν μικρῷ τινι διαφῶρ, τοῦτο δὲ ὅπως μὴ παρέλθῃ ἐν ἄκρα σιγῇ ἡ πρόοδος τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων, ἥτις ὅμως ἤρξατο γοργῶ βήματι ἐν παραλλήλῳ χωρῶσα, ἰδίᾳ δὲ ἡ τῆς ἰδιωτικῆς ἐκπαιδεύσεως, πρὸς τὴν τῶν γηραιῶν τῆς Ἑσπερίας κρατῶν.

Τούτου λοιπὸν ἕνεκα ἐν τῇ προγράμματί μας ἀνεγράψαμεν ὅτι καὶ διὰ τὴν ἑλληνικὴν ἐκπαίδευσιν θέλομεν ἐνσυχοληθῇ διὰ μακρῶν ἐκθέσεων, ὅπερ ἀπὸ τοῦ προπαραλθάντος φύλλου ἤρξαμεθα καὶ σήμερον συνεχίζομεν δημοσιεύοντες τὰς ἐντυπώσεις μας ἐκ τῶν ἐξετάσεων τοῦ εὐρωπαϊκοῦ ὅλως Παιδαγωγείου ὅπερ ὑπὸ τὴν πεφωτισμένην καὶ ἀκούραστον διεύθυνσιν τοῦ ἐν Ἑλβετίᾳ καὶ ἀλλαχοῦ τῆς Ἑσπερίας τελειοποιηθέντος κ. Β. Βουλγάρως ἐκαλλιέργησεν ἀντάξιον τῶν προσδοκιῶν μας κηπάριον ἐν ᾧ τυχαίως δύναται τις δρέπων πᾶν τὸ προστυχὸν αὐτῷ ἄνθος ἐξ